

[Ministeren for kulturelle anliggender]

time om ugen har man kunnet sende ud, men man forhandler i øjeblikket om programmer, der skulle gå i op til 6 timer om ugen. Vi har lagt op til, at der skulle være omkring 200 timer om året foreløbig.

Jeg beklager også, at den aftale, som man var nået frem til, og som af forretningsudvalget var godkendt, blev forkastet af et flertal af medlemmerne af Handelsflaadens Velfærdsraad.

Det er muligt, at vi skal løse dette problem i forbindelse med revisionen af radioloven, og jeg mener også, at der må være tale om en rimelig sum også til ophavsretshaverne i forbindelse med dette, men det må så indgå i de kontrakter, man laver i fremtiden. Det er vi forpligtet til i forhold til ophavsretsloven og i forhold til de forskellige konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

5) Til *socialministeren* af:

Ib Christensen (DR):

»Finder ministeren det rimeligt, at ortopædisk fodtøj til børn kun må købes hos såkaldt anerkendte leverandører, når det pågældende fodtøj i samme kvalitet kan erhverves hurtigere og billigere hos almindelige skotøjsforhandlere?«

(Spm. nr. 10).

Skriftlig begrundelse.

Der henvises til en sag fra Randers, omtalt i Amtsavisen den 14. september 1977.

Det fremgår af sagen, at Randers kommune ikke ser sig i stand til på grundlag af bistandsloven at refundere det fulde beløb for ortopædisk fodtøj til børn, hvis dette ikke er erhvervet gennem en anerkendt leverandør, uden hensyn til, at det samme fodtøj kan erhverves i større udvalg, hurtigere og billigere hos en almindelig skotøjshandler.

Socialministeren (Eva Gredal):

I anledning af hr. Ib Christensens spørgsmål vil jeg gerne først sige, at jeg ikke på grundlag af de foreliggende oplysninger kan udtale mig om den konkrete sag fra Randers.

Dernæst vil jeg gerne generelt sige, at baggrunden for de gældende regler, hvorefter ortopædisk fodtøj skal købes hos bestemte

leverandører, for at der kan ydes hjælp hertil efter bistandsloven, må ses i lyset af ønsket om at sikre klienterne den bedst mulige behandling. Reglerne er altså begrundet i kvalitetskrav.

Denne afgrænsning af leverandørkredsen gælder også, hvor der er tale om særligt fabriksfremstillet fodtøj, der tilgodeser en foddeformitet.

For at sikre klienterne en rigtig behandling skal der dels træffes et valg af den mest hensigtsmæssige fodtøjstype, dels tages stilling til, hvorvidt en ortopædisk tilretning i det enkelte tilfælde er nødvendig. Den rigtige vurdering heraf kan kun foretages på betryggende måde af en uddannet ortopædisk håndskomager. Dette kvalitetskrav betyder samtidig en rimelig sikkerhed for en forsvarlig anvendelse af de offentlige midler.

Hvad angår betjeningstid og pris hos de anerkendte leverandører, ved jeg, at Foreningen af ortopædiske håndskomagere lægger megen vægt på at levere lige så hurtigt og til de samme priser som den almindelige skotøjshandel. Afvigelse herfra vil derfor normalt kun forekomme i de tilfælde, hvor en særlig ortopædisk håndskomagermæssig indsats er nødvendig.

Ib Christensen (DR):

Den foreliggende sag drejer sig om, at den pågældende gennem 5 år har erhvervet det samme ortopædiske fodtøj og nu pludselig får at vide, at der ingen refusion er, medmindre det erhverves hos en ortopædisk skomager, med det resultat, at den pågældende skulle rejse til Århus og bruge tid og penge på det. Der er tale om tabt arbejdsfortjeneste foruden en ventetid på 1½–3 måneder.

Det er ikke prisforskellen, der har været tale om, men det forekommer mig, at denne sag er et eksempel på en meget, meget firkantet, men måske ifølge lov og cirkulærer nødvendig firkantet fortolkning af gældende lov. Det er klart, at hensigten har været at sikre den rigtige behandling og sikre forbrugerne, at der bliver tale om virkelig ortopædisk fodtøj. Men her er der tale om, at man kunne få det pågældende fodtøj, endog i flere modeller, hos det pågældende firma, og det forekommer mig derfor at være meget uelastisk, hvis lov og cirkulærer forbyder et så rimeligt indkøb, som der her var tale om.